

Вадим ЖИГАЛЮК

здобувач освітньо-професійної програми «Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ Науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Олена ДУДКІНА

РЕГІОНАЛЬНА ЕКОЛОГІЧНА ПОЛІТИКА: ЗАВДАННЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ

Однією з найважливіших складових державної регіональної політики України є регіональна екологічна політика, що визначається як система заходів, цілей і дій органів публічного управління всіх ієрархічних рівнів, спрямованих на забезпечення екологічної безпеки, якості навколишнього середовища, відтворення природних ресурсів, раціонального природокористування, задоволення екологічних потреб населення і створення відповідних екологічних умов життєдіяльності громадян.

В світовій практиці розрізняють певні концептуальні засади реалізації регіональної екологічної політики, а саме: модель, яка функціонує за принципом «реагуй і виправляй» і зорієнтована на ліквідацію наслідків екологічних порушень; модель, яка здійснюється за принципом «прогнозууй і попереджуй» і спрямована на покращення стану довкілля та попередження його забруднення.

Реалізація регіональної екологічної політики передбачає поєднання засобів: державної регіональної екологічної політики, які здійснюються державними органами влади центрального рівня, а також інструментів екологічної політики, здійснюваної самими регіонами і спрямованої на забезпечення реалізації місцевих екологічних інтересів силами самих регіонів (здійснюється місцевими органами державної виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, із залученням недержавних, громадських установ та організацій).

Відповідно, основними завдання регіональної екологічної політики в сучасних умовах розвитку суспільства визначено: врегулювання природо-господарської збалансованості регіонів; застосування програмно-цільового підходу до поліпшення природокористування і охорони навколишнього природного середовища регіонів; забезпечення пріоритетності територіального управління природокористуванням на відміну від галузевого; ефективне використання та відтворення природних ресурсів; впровадження економічного механізму природокористування; екологічно обґрунтоване розміщення об'єктів господарського комплексу регіону; використання нормативно-правових та адміністративних засобів екологічного регулювання; екологізацію технології в галузях економіки регіону; здійснення заходів щодо зменшення трансграничних переносів забруднюючих речовин; поліпшення стану деградованих земель,

рекультивация порушених природних ландшафтів; здійснення заходів щодо зниження аварійності господарської діяльності, геоecологічного ризику територій, по зниженню захворюваності населення в результаті техногенного навантаження; ліквідація наслідків глобальних та локальних екологічних криз; стабілізація екологічного стану в містах та промислових центрах; здійснення заходів щодо поліпшення якості питної води; створення повноцінного інформаційного середовища щодо екологічного регулювання; здійснення екологічного моніторингу соціально-економічного розвитку регіонів, активізація зусиль громадянського суспільства в реалізації екологічної політики. [1]

Регіональна екологічна політика держави напряму пов'язана з стратегічними напрямками розвитку національної економіки, її окремих галузей та секторів, перед усім – аграрного сектора. Так, національна стратегія розвитку аграрного сектора, в тому числі рибного господарства, в сучасних, динамічно змінних ринкових реаліях передбачає формування умов його відтворення на засадах сталого розвитку в контексті виконання таких пріоритетів як: забезпечення населення продовольством та відповідних галузей економіки сільськогосподарською сировиною; оновлення принципів і методів публічного управління у контексті підвищення рівня комерціалізації сільськогосподарської діяльності та її результативності; створення сприятливих умов для виходу української сільськогосподарської продукції на світовий, зокрема європейський продовольчий ринок; закріплення багатокладності секторального розвитку; підвищення рівня соціальної відповідальності за екологічний стан системи аграрного господарювання з боку держави, ринкових суб'єктів, громадянського суспільства, територіальної громади та формування нової агроecологічної культури за принципами екологічної свідомості та самосвідомості.

Сьогоднішні умови вітчизняного аграрного господарювання потребують забезпечення еколого-економічних вимог, зокрема у розрізі стратегії сталого розвитку України, що передбачає такі вектори руху: базовий вектор сталого розвитку країни рекомендовано поєднати із векторами безпеки, відповідальності та соціальної справедливості, укріплення позицій України в Європі та світі. Необхідним є системне обґрунтування трансформацій розвитку рибного господарства як відповіді на значну кількість ринкових викликів, змін у соціально-економічному розвитку України та її регіонів, неприйнятному на сьогоднішні стани доквілля за екологічними параметрами.

Список використаних джерел:

1. Дудкіна О.П. Регіональне управління: навч. посібник. Тернопіль: Вид-во «Астон», 2013. 206 с.